

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobkyně: **T. R.**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2023, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla žalobkyniny námitky a potvrdila rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2023, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná v souladu s § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, vydala rozhodnutí o zvýšení procentní výměry žalobkynina starobního důchodu od ledna 2023 o 1 000 Kč za výchovu dvou dětí podle čl. II bodů 1 a 4 zákona č. 323/2021 Sb.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobkyně pobírá od 24. 2. 2015 starobní důchod ve výši doposud pobíraného invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně podle § 61a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Dne 7. 2. 2023 žalovaná žalobkyni zaslala oznámení o tom, že jí od lednové dávky 2023 zvýšila procentní výměru starobního důchodu o 1 000 Kč za výchovu dvou dětí podle čl. II bodů 1 a 4 zákona č. 323/2021 Sb. Dne 24. 2. 2023 žalobkyně požádala o vydání rozhodnutí v návaznosti na toto oznámení podle § 86 odst. 2 věty druhé zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Vzhledem k tomu vydala žalovaná prvostupňové rozhodnutí, v němž žalobkyni podrobně vysvětlila důvody zvýšení starobního důchodu. K žalobkyniným námitkám žalovaná uvedla, že žalobkynin starobní důchod zvýšila bez žádosti, což je i správně uvedeno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Jeho výpočet, tj. navýšení o 1 000 Kč, byl proveden v souladu s čl. II zákona č. 323/2021 Sb. Případná dílčí vada v písemném vyhotovení prvostupňového rozhodnutí se týká jen odůvodnění a nepromítla se do výroku, který je rozhodující. Následky úrazu, který žalobkyně utrpěla v roce 1974 a okolnosti majetkového sporu Bc. L. R. se společností TRISIA, a.s., nemají žádnou souvislost s prvostupňovým rozhodnutím. Co se týče úrazu z roku 1974, žalobkyni byl rozhodnutím ze dne 12. 8. 1976 od 15. 4. 1975 přiznán částečný invalidní důchod (od roku 2010 invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně) až do 24. 2. 2015, kdy byl nahrazen starobním důchodem podle § 61a zákona o důchodovém pojištění. Ke sporu mezi stranami, které nejsou účastníky řízení, pak žalované nepřísluší se vyjadřovat.
3. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

4. Z obsáhlé žaloby soud pochopil, že žalobkyně dle svých tvrzení utrpěla v roce 1974 pracovní úraz (patrně v souvislosti se zaměstnáním u Třineckých železáren) s trvalými následky na zdraví, který měl dle jejího názoru vést k uznání plné, a nikoliv toliko částečné invalidity, a posléze i k vyššímu starobnímu důchodu. To by se mělo promítnout i do výše důchodu, která jí byla stanovena prvostupňovým, resp. napadeným rozhodnutím.
5. Žalovaná navrhuje odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 2 s. ř. s. Uvádí, že ze základního registru pro zjistila, že žalobkyně vychovala dvě děti. Podle zákona č. 323/2021 Sb. proto došlo k navýšení procentní výměry důchodu o 1 000 Kč měsíčně. Proti tomuto postupu žalobkyně nic nenamítá. Upírá pozornost na neúspěšnou snahu domoci se přiznání plného invalidního důchodu následkem pracovního úrazu utrpěného v roce 1974. Ohledně tohoto nároku již Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 124/2012 – 44, v minulosti žalobkyni nevyhověl. Žaloba neobsahuje nic, co by se týkalo napadeného rozhodnutí. Podle žalované tak neobsahuje žádný žalobní bod. Žalobkyně se zjevně domáhá rozhodnutí ve sporu, který již byl ukončen citovaným rozsudkem NSS.
6. V rozsáhlé replice žalobkyně v podstatě opakuje svá tvrzení o pracovním úrazu a dodává, že ona a její syn (L. R.) byli v roce 2006 nezákonně (bez soudního rozhodnutí) vyklizeni z nájemních prostor v Třinci, kde se nacházely i lékařské zprávy dokládající žalobkynin nárok na plný invalidní důchod. Tomu se její syn nemohl bránit, neboť se předtím zranil při nezaviněné autonehodě. Z pronajatých prostor byl žalobkyni a jejímu synovi odcizen majetek.
7. Soud se nejprve zabýval přípustností žaloby.
8. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, který je podle tohoto zákona nepřipustný.
9. Podle § 68 písm. f) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, sleduje-li zjevné zneužití práva.
10. Citovaný § 68 písm. f) byl do s. ř. s. vložen na základě zákona č. 284/2021 Sb. s účinností od 1. 1. 2024. Již předtím ovšem judikatura dovodila, že žalobu (resp. kasační stížnost) lze odmítnout i pro zneužití práva. Z jejích závěrů tak lze vycházet i při výkladu § 68 písm. f) s. ř. s. NSS konkrétně konstatoval, že pouhá skutečnost, že žalobce vede velké množství sporů, sama o sobě neznamená, že by se jeho návrhy neměl soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat žalobu, je početnost, sériovost a stereotypnost vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. Sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 – 16, které NSS následoval v řadě dalších, např. ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 As 133/2023 – 7, či ze dne 17. 7. 2023, č. j. 5 As 112/2023 – 7, a zdejší soud z nich vychází při posuzování zneužití práva podat žalobu, viz např. usnesení ze dne 10. 12. 2024, č. j. 41 A 62/2024 – 13, a mnoho dalších v něm citovaných).
11. V projednávané věci jsou podání žalobkyně (žaloba a replika) tvořena proudem poměrně nesouvislých a obtížně srozumitelných tvrzení o neplatnosti nespecifikovaných právních jednání a porušení nejrůznějších žalobkyniných práv a ustanovení právních předpisů (včetně jejich obsáhlých citací), k nimž mělo dojít v posledních 48 letech. Skutkově je žalobkyně spojuje prakticky výhradně s pracovním úrazem, který měla utrpět v roce 1974 s vážnými a trvalými následky a s vyklizením nájemních prostor v Třinci (kde se měly nacházet mj. důkazy o jejím zdravotním stavu a majetek, jenž byl jí a jejímu synovi odcizen, který se tomu

nemohl bránit, neboť se zranil při dopravní nehodě v roce 2006). Domnívá se, že po úrazu měla mít nárok na vyšší (plný) invalidní důchod.

12. Soudu je z vlastní činnosti, z žalob a rozhodnutí vyžádaných od Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) v řízeních vedených pod sp. zn. 2 Ad 13/2023 a 19 Ad 27/2022 a z veřejně dostupné databáze soudních rozhodnutí na webových stránkách NSS známo, že žaloby obsahující obdobnou argumentaci (co do její formální úrovně i skutkového základu) žalobkyně podává opakovaně. Jen u zdejšího soudu bylo od roku 2022 zahájeno celkem sedm řízení (43 Na 10/2022, 46 Ad 10/2022, 47 Ad 23/2024, 54 A 61/2023, 58 Ad 3/2023, 53 Ad 30/2024 a nyníjší věc) proti různým úkonům veřejné správy, jejichž leitmotivem je pracovní úraz z roku 1974 a (údajně) nezákonné vyklizení, na něž žalobkyně „nabaluje“ další namítané nezákonnosti (opět obtížně srozumitelné).
13. Žalobkyně zejména pravidelně napadá rozhodnutí žalované o zvýšení (tzv. valorizaci) jejího starobního důchodu vydaná dle § 86 odst. 2 věty druhé zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, popř. i samotná oznámení o valorizaci. U zdejšího soudu žalobkyně takto napadla valorizaci od *června* 2022 (46 Ad 10/2022; postoupeno městskému soudu, který vede řízení pod sp. zn. 19 Ad 27/2022), *září* 2022 (58 Ad 3/2023; původně vedeno u městského soudu pod sp. zn. 16 Ad 5/2023), *června* 2023 (53 Ad 30/2024; postoupeno městskému soudu, který věc vede pod sp. zn. 4 Ad 6/2024) a *ledna* 2024 (47 Ad 23/2024; taktéž postoupeno městskému soudu, který věc vede pod sp. zn. 2 Ad 19/2024). U městského soudu se žalobkyně dále domáhala zrušení rozhodnutí o valorizaci od (patrně) *ledna* 2017 (1 Ad 15/2017), *ledna* 2018 (13 Ad 21/2018), *ledna* 2020 (3 Na 110/2020) či *ledna* 2023 (2 Ad 13/2023; a to soud ani není schopen dohledat veškeré žaloby, neboť nemá přístup k databázi řízení vedených u městského soudu). Společným znakem všech žalob (vyjma věci 1 Ad 15/2017, u které to soud nebyl schopen ověřit) je opět tvrzení o pracovním úrazu v roce 1974, popř. o nezákonném vyklizení v roce 2006.
14. Soudy přitom žalobkyni opakovaně vysvětlily, že tyto skutečnosti nemají žádnou relevanci pro zvyšování důchodů v závislosti na růstu cen a růstu mezd podle § 67 zákona o důchodovém pojištění (valorizaci). O valorizaci důchodu v jednotlivých věcech rozhoduje žalovaná bez návrhu (z úřední povinnosti). **Nejedná se o nové posouzení nároku na důchod, již dříve vzniklého, nýbrž o nové určení výše důchodů dle příslušného nařízení vlády.** Původní výše důchodu je tak pouze přepočítána, resp. zvýšena o výši parametrů výpočtu důchodů, které jsou uvedeny v nařízení vlády. **Žalovaná tedy nezkoumá žalobkynin zdravotní stav, zda i nadále splňuje předpoklady pro přiznání částečného invalidního důchodu.** Ten již byl předmětem soudního zkoumání (rozsudku NSS č. j. 4 Ads 124/2012 – 44). **Rozhodnutí o valorizaci důchodu je pouhým matematickým přepočtem předchozího důchodu** v důsledku zvýšení hodnot jednotlivých parametrů rovnice pro výpočet výše důchodu. Důkazy týkající se údajně nezákonného vyklizení, resp. veškeré žalobkynin navrhované důkazy nesouvisí s projednávanou věcí (viz rozsudky městského soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 13 Ad 21/2018 – 142, bod 6 a 8, ze dne 14. 9. 2023, č. j. 19 Ad 27/2022 – 161, body 23, 27, 31, 35 a 36, a ze dne 6. 6. 2024, č. j. 2 Ad 13/2023 – 308, body 13, 17, 21 a 24).
15. Žalobkyně tedy opakovaně napadá rozhodnutí, jimiž žalovaná automaticky zvyšuje žalobkynin starobní důchod. Činí tak s argumentací, jejíž skutkové jádro je stále stejné, přestože jí bylo několikrát vysvětleno, že její zdravotní stav včetně pracovního úrazu z roku 1974 nelze v tomto typu řízení přezkoumávat a že navržené důkazy související zejména s vyklizením jsou zcela irelevantní. Tyto závěry žalobkyně nereflakuje a napadá další a další úkony žalované se stejnými tvrzeními. Takové jednání podle názoru soudu vykazuje znaky

zneužití práva ve smyslu výše citované judikatury. Žalobkyně sériově vyvolává velké množství sporů se stereotypními (tedy téměř stejnými) námitkami, které již soudy opakovaně vyvrátily. Na zneužívající postup žalobkyně – dokonce přímo v nynější věci (před jejím postoupením zdejšímu soudu) – ostatně upozornil i NSS v souvislosti s podmínkami pro osvobození od soudních poplatků: „*Městský soud podrobně vysvětlil, v jakých okolnostech shledává zneužívající přístup stěžovatelky. Stěžovatelčiny argumenty obsažené v žalobě i v kasační stížnosti jsou téměř identické jako v jeho ostatních mnoha podáních, kterými vyvolává velké množství sporů s různými orgány veřejné správy, aniž by jakkoliv relevantně brojila proti žalobami napadeným správním rozhodnutím. S výsledky již proběhlých řízení stěžovatelka nijak nepracuje a pouze opakuje tatáž sdělení o tom, že společnost TRISIA, a. s. provedla nezákonné vyklizení nebytových prostor na adrese N. S. X, T., které stěžovatelka společně s jejím synem L. R. využívali na základě nájemní smlouvy. Při vyklizení výše uvedených prostor měla být odcizena dokumentace, finanční prostředky a další osobní majetek. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že stěžovatelka podobná tvrzení opakuje i v ostatních kasačních stížnostech, včetně kasačních stížností proti usnesením krajských soudů o neosvobození od soudních poplatků a neustanovení zástupce (jen z poslední doby rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2024, č. j. 2 As 153/2024 – 24, nebo rozsudek NSS z 12. 10. 2023, č. j. 4 As 302/2023 – 18).*“ (viz rozsudek ze dne 12. 12. 2024, č. j. 1 As 192/2024 – 26, bod 17)

16. Výjimkou není ani nynější věc. Jakkoliv se přímo netýká valorizace dle § 67 zákona o důchodovém pojištění, jde opět o automatické rozhodnutí žalované o zvýšení žalobkynina důchodu, tentokrát v návaznosti na zavedení tzv. výchovného zákonem č. 323/2021 Sb. Žalobkyni bylo i v tomto případě doručeno hromadně rozesílané oznámení o zvýšení důchodu (v souladu s čl. II bodem 4 větou poslední zákona č. 323/2021 Sb.), jímž žalovaná z úřední povinnosti zvýšila žalobkynin starobní důchod o 1 000 Kč, neboť žalobkyně vychovala dvě děti. Žalobkyně s oznámením nesouhlasila (tak jako u valorizací), a proto musela žalovaná podle § 86 odst. 2 ve spojení s čl. II bodem 4 větou poslední zákona č. 323/2021 Sb. vydat rozhodnutí, jež žalobkyně následně napadla ve správním soudnictví. V žalobě žalobkyně stejně jako ve všech ostatních výše citovaných věcech opakuje svá tvrzení o pracovním úrazu z roku 1974, v jehož důsledku by jí měl být přiznán vyšší starobní (dříve invalidní) důchod, a o nezákonném vyklizení bez soudního rozhodnutí v roce 2006. Žaloba přitom neobsahuje jedinou námitku, jež by byla relevantní z hlediska předmětu řízení (rozhodnutí o zvýšení důchodu o výchovné). Zejména nenamítá, že by vychovala vyšší počet dětí. V ostatním je přitom podstatou napadeného rozhodnutí pouhá matematická operace (počet vychovaných dětí krát 500 Kč plus dosavadní výše důchodu). Soud je tedy přesvědčen, že i v nynější věci se jedná o další ze série žalob obsahující stereotypní argumentaci, kterou žalobkyně vznáší bez ohledu na její naprostou irelevanci a bez reflexe soudních rozhodnutí, jimiž byla shledána nedůvodnou. Proto dospěl k závěru, že žaloba sleduje zjevné zneužití práva a odmítl ji jako nepřipustnou dle § 68 písm. f) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
17. S ohledem na odmítnutí žaloby jako celku se soud nezabýval různými procesními návrhy žalobkyně (na spojení věci s jinými jejími věci či zajištění důkazů).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. června 2025

Richard Galis v. r.
samosoudce